

Липсата – както признава Либи, – на широка контролна статистика и вече отбелязаното разминаване от ХИЛЯДИ ГОДИНИ в датирането, което от неудобство се опитват „да обяснят“ с подправени предмети, поставя под въпрос самата възможност методът да се приложи в интересуващото ни време, а именно – в интервала от 1–2 хиляди години преди нашето столетие. Това впрочем не пречи в прилагането на метода за геоложки цели, където грешките от няколко хиляди години не са от значение.

У. Ф. Либи: „Имахме достатъчно материал от епохата, отделена от нас с 3700 години, за да проверим точността и сигурността на метода“ [478], с. 24–25. Но **НЯМАШЕ С КАКВО ДА СРАВНИМ РАДИОВЪГЛЕРОДНОТО ДАТИРАНЕ**, понеже липсват датирани писмени източници от тези епохи. Някои историци, с които се познавах, бяха **ГОТОВИ ДА СЕ ЗАКЪЛНАТ** в точността (на датирането – А. Ф.) от последните 3750 години, но цялата им увереност изчезваше, когато ставаше дума за по-древни събития“ [478], с. 24–25.

С други думи, радиовъглеродният метод е прилаган широко там – въздишка на облекчение – където е трудно, на практика – дори е невъзможно получените резултати да се проверят с други, независими методи. Ето един ярък пример.

„Археолозите се изправиха пред вълнуваща загадка, когато датираха с радиовъглеродния метод три плочки с надписи, открити в Румъния... Датирането на пепелта, в която са намерени, с радиовъглеродния метод, показва, че те са на не по-малко от 6000 години. Възможно ли е да е имало писменост не в градската и високоразвита цивилизация на шумерите, а в селската европейска община, току-що излязла от каменния век? (Какъв простор за възторжената фантазия! – А. Ф.). Учените смятат, че това едва ли е вероятно... Изказаха се доста теории, за да обяснят явлението, но то май опроверга всички съществуващи възгледи за произхода на писмеността. Някои археолози, които не се съмняват в научните принципи на радиовъглеродния метод, предположиха, че **САМИЯТ МЕТОД КРИЕ ВЪЗМОЖНОСТ ЗА ГОЛЕМИ ГРЕШКИ, ПРЕДИЗВИКВАНИ ОТ ЗАСЕГА НЕИЗВЕСТНИ ЕФЕКТИ**“ [478], с. 29.

Но може пък грешките да не са чак толкова големи и методът да помогне поне за грубото датиране на образци от интервала между 2–3 хиляди години „надолу“ от нашето време? Оказа се, че положението е доста по-сериозно. Грешките в радиовъглеродното датиране са твърде големи и хаотични. Стигат до 1–2 хиляди години в датирането на предмети от нашето време и от средните векове, вж. по-долу.

През 1984 г. списанието „Техника и наука“, бр. 3, с. 9, разказа за резултатите от дискусия, разгърнала се по повод радиовъглеродния метод на два